

دلخوشی ام کلمات ناگفته اند.

از پشت سروهای بلندِ این جنگل
گاه

نوری می زند

آنگاه

سوی تو می آیند

مشتاق حضور آفتابی خویش.

کلماتِ شرمنده از فریبِ دوباره
باز

لحافِ ابر می کشند

بر خیالِ آبی خویش.

واشینگتن - ۴ مرداد ۹۴

